

ÁTJÁRÁS

Átjárás világból világba, időkön is át.
E világból túlvilágba, túlvilágból e világba.
Történt pedig a következőleg.

Egy arénában találtam magam. Nagyobb a Colosseumnál!
Felemelő, otthonos érzés, magabiztosságom forrása.
Csak Fortuna-Nemezis ne bámulna rám ily dermesztőn!

Delejes nézése átsüt a kavargó poron.
A heves küzdelem zaja mögött ott ez a csendes nézés.
Kegyetlen, könyörtelen nő. Életnagyságú bálványszobor.

Élet-halál ura ő. Leginkább a halálé. Szerencséje
Balszerencse. A ritka jószerencsét behajtja kamatostul.
Esélyes, hogy ma is én leszek az egyetlen túlélő.

Az összes állatot leöljük. A többiek barbár foglyok a limes mögül.
Én vagyok itt ma az egyetlen képzett gladiátor.
Senkinek semmi esélye ellenem. Élvezem, ha *retiarius* vagyok,

S Neptunus villája, a *tridens* a kezemben. Ennél csak Equitesnek lenni jobb,
Lóháton a párthus szablya, az *acinaces* áll kézre. E távoli provincián nincs semmi
Szabály. Hogy ki kinek az ellenfele. Leginkább egyedül vagy mindenki ellen.

Akkor történt ez, mikor Óbudán laktam az aquincumi amfiteátrumnál.
A leölt vadállatok, hadifoglyok és gladiátorok temetője szomszédságában.
Vízér volt a lakásom alatt. Esős időben patakká duzzadt.

A lejtőn a Duna irányába futó víz. Virgulával bemértem, kiharancsoltam
A lakás alól. A legközelebbi esőig békén hagyott. Ám az esővel visszatért
A felduzzadt vízér, s hozta a felzaklató látomásos rémálmokat.

Olykor az ébrenléti meditációk képeit is ő akarta megszabni.
Az ősi temető csontjait mosó víz elemi ereje ellenállhatatlan volt.
Tartalmazta a csontok tulajdonosainak minden emlékképét.

Ami az e világban eltemetve, a túlvilágban eleven.
Az álmaimban eleven, révületeimben is eleven.
Rémálmom-üzemmódban medve voltam, bölénybika voltam,

Farkas voltam, párduc voltam, oroszlán voltam. A leölt vadak éledtek bennem.
Barbár fogoly voltam a limes mögül. Engem is ő, a gladiátor ölt meg.
S hogy könnyű dolgom ne legyen, a győzhetetlen, ünnepezt gladiátor is én.
Mindannyian belém költöztek, akiknek a csontjai között átfolyt a vízér,
Mely minden eső idején hatalmába kerítette a lakásomat, álmaimat, révületeimet.

Nem volt mit tennem, mint a *tridenst*, Neptun horgos vasvilláját,
Régi bevált éteri adó-vevőmet egy jeges éjjelen az aréna közepébe
Ledöftem, vigye ezt a sorsot más! És elköltöztem az aréna mellől.